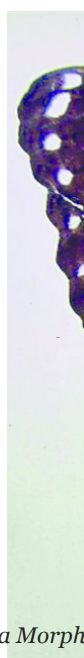

CULTURA BARCELONA - 30 abril 2018 2.00 h

Vida al museu

■ Daniel Steegmann Mangrané ha deixat un capoll de papallona tropical a la Fundació Tàpies. Naixerà aviat

Daniel Steegmann Mangrané amb el capoll de la papallona. JOSEP LOSADA. La Morpho

MARIA PALAU - BARCELONA

L'últim lloc on esperaríem veure una papallona és en un museu d'art. I menys un exemplar de procedència tropical. Doncs aviat en volarà una a la Fundació Antoni Tàpies de Barcelona, on a més hi naixerà i... hi morirà.

Divendres es va col·locar el capoll sobre la barana del segon pis del centre. I ara toca esperar, que aquí no valen els parts programats. La natura decidirà el moment. Avui, potser demà, qui sap si demà passat... L'insecte que conviurà amb les obres de l'edifici de l'antiga editorial Montaner i Simon és d'una bellesa excelsa, de l'espècie *Morpho helenor*, que es caracteritza pel color blau brillant de les seves enormes ales, amb les quals enlluerna els ocells que se la volen cruspír, els deixa paralizzats i així pot fugir.

Daniel Steegmann Mangrané (Barcelona, 1977) ha concebut aquesta acció, que ha batejat amb un nom tan silenciós com el vol, lent i elegant, de la papallona: '--- --'. L'artista esquivava així una manera de fer i ser grandiloqüent

de molts museus, que per impressionar el públic renunciem a la dimensió subtil de les coses senzilles i als valors simbòlics i polítics dels gestos més banals. “Quan entres en un museu, tot se’t tira a sobre”, exclama Steegmann, de qui The Green Parrot acaba d’editar una monografia, *The spiral forest*. Aquest col·lectiu resident a la Tàpies és també qui ha comissariat el projecte ‘-----’.

Quan la papallona emprengui el vol, se sentirà com a casa. És a dir, com a la selva. No ja només perquè es podrà moure en un espai obert i ampli amb una llum zenital, sinó també perquè els responsables del museu han adaptat les condicions ambientals de les sales d’exposició a les seves necessitats. Si normalment la temperatura habitual és de 21º, ara s’ha pujat fins als 24º. Tampoc hi passarà gana. En diferents racons s’han instal·lat punts amb fruita madura, i ben dolça, el seu menú de capçalera.

A partir d’aquí, tot el que pugui passar és imprevisible, l’altre missatge que l’artista vol llançar amb la seva intervenció: l’inesperat s’acostuma a defenestrar dels continguts domesticats i dirigits que imperen en les institucions culturals. Pot passar que la papallona s’escapi al carrer. O que, encara que es trobi còmoda en el museu, es mostri esquiva amb els visitants. És possible que algú que entri a la Fundació Tàpies amb el desig de veure-la no ho aconsegueixi de cap de les maneres. I, en canvi, aquell que menys s’ho esperi es trobi de sorpresa la papallona sobre una pintura de Tàpies.

I en la seva reacció és on Steegmann vol arribar. “Una papallona atrauria l’atenció fins i tot dels visitants del museu del Louvre que s’amunteguen davant de *La Gioconda*. Cap obra d’art té res a fer davant d’una creació tan fascinant”, subratlla aquest artista que de petit volia ser biòleg i que ha acabat diluint la ciència dels éssers vius en la seva pràctica artística.

Steegmann creu que el món de l’art hauria de superar la frontera que ha erigit amb el món natural. Artistes com Lygia Clark li van ensenyar els codis per trencar aquesta estranya dicotomia entre l’art i la vida, justament en una exposició seva que va veure a la Tàpies el 1997. Va ser tan reveladora que va decidir anar-se’n a viure al seu país, al Brasil. I d’això ja fa quinze anys.

La Morpho helenor és la papallona més bella del planeta però també una de les més fràgils. No viu més d’un mes. Quan mori, l’acció de la Tàpies haurà conclòs, però ja no podrem dir que l’últim lloc on esperaríem veure una papallona és en un museu.

MÉS LLEGIDES

1. Tres rodes de molí
2. No estava fugit, era mort
3. “Que veinte años no es nada”, Mase
4. Del divorci a la guerra oberta
5. “L’estiu va ser com-

plicat”

6. Aragonès diu als nous consellers que cal treballar per la “Catalunya sencera” i els grans consensos

7. No fan riure, fan por

8. El sou dels executius

9. Sergi Martínez, KO